

τι γλυκὺ, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἀγαπῶσι πολλοὶ οἱ βιάτραχοι. Κανὼν ὁμοίως ἀπὸ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ ζῶα δὲν τὸ ἐδοκίμασε καὶ δευτέραν φοράν, διότι ποὶν ἀκόμη ἀποτελειώση τὸ γεῦμά του καὶ σκεφθῆ νὰ ἐξέλθῃ, κλείεται αἴφνης τὸ ἄνθος, καὶ δύο ἄκανθαὶ ὀξείαι εὐρισκόμεναι εἰς τὰ πλάγια τῆς κάλυκος κοιλώματα, τὸ διαπερῶσι διαμπαζῆ. Καὶ δὲν ἀνοίγει πάλιν τὸ ἄνθος πρὶν ἢ διαλυθῆ τὸ σῶμα τοῦ βιατράχου ἐτελῶς καὶ εἰσέλθῃ πλέον ὡς τροφή εἰς τὸν ὄργανισμὸν τοῦ φυτοῦ. Ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Φυτολογικοῦ Κήπου μὴ εὐρισκῶν πάντοτε βιατράχια, τ' ἀντικαθιστᾷ διὰ τεμαχίων μικρῶν κρέατος ὡμοῦ, τὰ ὁποῖα τὸ φυτὸν προσδέχεται λίαν εὐχαρίστως.

Ἀγελάδες με ὀμματογυάλια

Αἱ μεγάλαι ἀγέλαι τῶν βοῶν, αἱ ὁποῖαι διέρχονται κατὰ τὸν χειμῶνα τὰς χιονοσκεπεῖς στέππας τῆς Ῥωσσίας, ὑποφέρουσι τὸσον ἐκ τῆς ἀνανακλάσεως τοῦ φωτὸς ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης λευκῆς ἐκτάσεως, ὥστε συχνὰ τοῖς φροῦσιν ὑπερμεγέθη ὀμματογυάλια κυκλῆ, προσδίδοντα εἰς τὰ ζῶα ταῦτα ἔκφρασιν ἀκαδημαϊκῆς σοβαρότητος πολὺ κωμικῆν.

Παιδικὸν φιλοφρόνημα

Ὁ μικρὸς Μιμῆς δίδει προθύμως τὴν θέσιν του εἰς γεροντοκόρην, ἡ ὁποία ἀνέθη εἰς τὸν τροχιόδρομον.

— Εἶσαι πολὺ εὐγενῆς, μικρέ μου, ποῦ δίδεις τὴν θέσιν σου εἰς τὰς κυρίας...

— Μόνον σταῖς γρηαῖς τῆ δίδω!

Α Λ Η Θ Ε Ι Α Ι

Ὅσοι βλάπτουν τοὺς ἄλλους, προφασίζονται συνήθως ὅτι τὸ ἔκαμαν διὰ κτλόντων.

*

Καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον παρίστανται πρὸ ἡμῶν κεκαλυμμένα· τὸ μὲν φέρι τὸν πέπλον τῆς παρθένου, τὸ ἕτερον τὸν πέπλον τῆς χήρας.

*

Λέγομεν ὅτι ὁ καιρὸς παρέρχεται πλάνη, ὁ καιρὸς στέκει καὶ παρερχόμεθα ἡμεῖς.

Ε Ι Κ Ο Ν Ε Σ

Χαρίλαος Τρικούπης

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς νεωτάτης φωτογραφίας τοῦ κ. Τρικούπη, ἣν ἐπιλοτέγησεν ὁ ἐν Παρισίοις Ἕλλην φωτογράφος κ. Βάτης. Προσεγῶς δὲ θὰ δημοσιευθῆ ἐν τῇ Ἔστει καὶ τοῦ ἕτερου τῶν κορυφαίων Ἑλληνῶν πολιτευτῶν κ. Θ. Δηλιγιάννη ἡ εἰκὼν καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν βραδύτερον.

Ἀττάλεια

Πρὸ τίνος ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν παρὰ τὰς ἀκτῆς τῆς Ηἰσιδίας κειμένην Ἀττάλειαν, λαβοῦσαν τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς βασιλέως τῆς Περσῆς Ἀττάλου. Οὐδαμῶς εἶδον τοποθεσίαν γροφικωτέραν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ ὑψηλῶν καὶ ἀποκρῆμων βράχων, ἀπὸ τῶν ὁποίων κατέρχονται εἰς τὴν μαρμαίρουσαν θάλασσαν ὀρηκτικῶς πλείστοι ῥυάκες, ὑφύονται τὰ περιβάλλοντα τὴν πόλιν τείχη, ἔρημα

ἤδη καὶ ἐγκαταλελειμμένα, ὑπὲρ τὰ ὁποῖα διακρίνονται αἱ οἰκίαι ἐκτεινόμεναι καὶ ἐκτὸς τῶν τειχῶν πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὅστις διακλαδούμενος εἰς διαφόρους ἀβλακας ἀρδεύει τὰς περὶ τὴν πεδιάδα, καθιστῶν τὸ μέρος τοῦτο μαγευτικὸν παράδεισον.

Ἡ Ἀττάλεια εἶναι πόλις ἔχουσα περὶ τὰς 40 χιλιάδας κατοίκων, ὧν οἱ ἡμίσεις Μωαμεθανοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἡμίσεις Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, Ἕλληνες, οἵτινες ὅμως καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀγνοοῦσιν, ἐκτὸς τῶν ἐξωθεν ἐρχομένων.

Μόναι αἱ γυναῖκες τῆς Ἀτταλείας φέρουσι διάφορον ἐνδυμασίαν τῶν Ὀθωμανίδων. Οὐδαμῶς δὲ τῆς Ἀνατολῆς ὑπάρχει τὸσον ἰδιόρρυθμος καὶ πλουσία. Παρέστην εἰς τὴν τέλεσιν γάμου τινός, ὅποτε καὶ μόνον δύναται τις νὰ ἴδῃ ἅπαντα τὸν γυναικῆϊόν κόσμον. Κάτωθι φέρουσι μεταξίνον κόκκινον βρακί, καὶ ἄνω τὸ τουρκικὸν ἄντηρ καὶ φέσιον, καὶ μέγαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους κόσμον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀδαμάντων. Αἱ γυναῖκες δὲν φέρουσιν εἰς τοὺς συζύγους αὐτῶν προῖκα, ἢ μόνον τὰ πλοῦσια αὐτῶν ἐνδύματα καὶ τὰ πολυτελεῆ κοσμήματα· αἱ πλουσιώτεροι δὲ φέρουσι τοιαῦτα ἀξίας 1000—3,000 λιρῶν! Ἡ νύμφη καλυπτομένη ὑπὸ ἐρυθροῦ πέπλου καὶ ἔχουσα κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἄγεται μᾶλλον ἢ περιπατεῖ, κρατούμενη ὑπὸ δύο γυναικῶν, αἵτινες ὀδηγοῦσιν αὐτὴν εἰς τὸν ναόν. Ἀπασα ἀνεξαίρετως εἶναι λευκαί, ἔχουσαι μαύρους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ καστακὴν τὴν κόμην, οὐκ ὀλίγα δὲ ἐξ αὐτῶν διακρίνονται ἐπὶ καλλονῇ.

Αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως εἶναι ἅπασαι διώροφοι· τὸ ἄνω πτόωμα τῶν πτωχοτέρων εἶναι ξυλινόν· τῶν εὐπόρων ὅμως αἱ οἰκίαι εἶναι ὠραῖαι καὶ κομψαί, ἰδίᾳ δὲ τῶν κατοικούντων ἐντὸς τοῦ τείχους. Ἐκεῖ βλέπει τις καλὰ καφενεῖα, ὠραῖαν λέσχην καὶ ἐν μικρὸν θέατρον. Αἱ ὁδοὶ εἶναι στεναὶ καὶ σκολιαί, ἀλλὰ καθαροί, αἱ ἐκτὸς δὲ τοῦ τείχους διασχίζονται πολλαχοῦ ὑπὸ διαυγῶν βράκων ἀρδευόντων τοὺς περὶ τὴν κήπους. Οἱ κάτοικοι καλλιεργοῦσι τὴν γῆν καὶ ἐμπορεῦνται, ἐξάγοντες τὰ πλείστα τῆς Ηἰσιδίας προϊόντα, τὸν βάμβακα, τὸν σίτον, τὰ κουκούλια.

Γεώργιος Σ. Φραγκοῦδης.

Χ Ρ Ο Ν Ι Κ Ἀ

Ἀρχαιολογικά

Ἐπὶ τῆς χιονοσκεποῦς κορυφῆς τοῦ Θεοδοῦλου ἐν Ἑλβετικῆ ἐργάται ἀνασκαπόντες τὴν χιόνα εὗρον μέγαν ἀριθμὸν νομισμάτων Ῥωμαϊκῶν χρυσοῦν φερόντων κεφαλὰς Διοκλητιανοῦ καὶ Αὐγούστου.

Φιλολογικά

— Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Black and White» ἤρχισε τὴν δημοσίευσιν φανταστικῆς ἱστορίας, ἣτοι τὴν ἀφήγησιν μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ὅστις θὰ ἐκραγῆ κατὰ τὸ 1892. Αἰτία τοῦ φανταστικοῦ τούτου πολέμου εἶνε ἡ ἐξῆς: Ῥωσσοὶ τις μετρημισμένος εἰς Τούρκον στρατιώτην δολοφονεῖ τὸν ἡγεμόνα Φερδινάνδον. Ὁ Σταυπούλωφ γίνεταί ἀντιβασιλεὺς καὶ κινητοποιεῖ τὸν βουλγαρικὸν στρατόν· ἡ δὲ Σερβία λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ τούτου κηρύττει τὸν πόλεμον. Ἡ Αὐστρία τότε καταλαμβάνει βιαίως τὸ Βελιγράδιον καὶ ὁ Ῥωσσοὶκὸς στρατὸς κατέρχεται πρὸς τὴν Ῥουμανίαν.

Ἐπιδοκιμωτικά

Ἐβδομηκοντούτης περίπου, ἔτελε εὐτήσεν αἰφνιδίως εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων οικονομολόγων καὶ πολιτειολόγων τῆς Εὐρώπης, ὁ Βέλγος Αἰμίλιος Λαβελαί, καθηγητῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Λιέγης. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του γνωστότερα εἶνε τὸ «Δοκίμιον περὶ τῶν τύπων τῆς κυβερνήσεως ἐν ταῖς νεωτέραις κοινωνίαις» καὶ τὸ περὶ «τῶν ἀρχικῶν τύ-